

Elbariz Məmmədli

Bu il də belə soruşdu

Bu il də belə sovuşdu,
Ötdü bu il də, beləcə.
Sinəmizdə dərd yükü tək,
Bitdi bu il də, beləcə.

Günlərimiz yeyin-yeyin,
Ömrümüz xəzan ömrü tək.
Xoş günlər xəyalımızdan,
Oxuyub keçdi, qumru tək.

Gözümüz yollarda qaldı,
Yollar gözümüzü yordu.
Vətənin nə çox yükü var,
Əydi dizimizi, yordu.

Haraya üz çevirdikse,
Yollarımız çıxdı dərdə.
Ümidimiz əsir-yesir,
Fikrimiz xatırələrdə.

Qaçıb dadı, ömrün-günün,
Dünyanın özü kimidi.
Cəllad niyyətlər öündə,
Təbiət quzu kimidi...

Bu il də belə sovuşdu,
Bitdi, aldanış içinde.
Könlümüz göydən asılıb,
Gözümüz durna köündən.

Amma neyləyəsən, dava elə davadı

Bütün zəfərlərin bir üzü qəmdi,
Sevinc ola bilməz, müharibələr.
Dünyada yaşamaq indi sitəmdi,
Haqqı üstələyir hər addımda, şər.

Savaş meydanında itən əllərin,
İten ayaqların sorğusu yoxdu.
Şəhid balasının gözü qapıda,
İllərlə bir rahat yuxusu yoxdu.

İndi ədəb- ərkan ele dəyişib,
İndi söz keçmir ki, silah danışır.
Ədalət illərdi taxtından düşüb,
Günah davalarda günah danışır.

Hər kəsin öz yurdu, öz yuvası var,
Gərək uzanmasın əli, özgəye.
Həyatın neçə cür qadağası var,
Olma dərd verəsən, gəlib özgəye.

Hər böyük olanın bir dövrəni var,
Hər kiçik olanın bəxti öndədi.
Ruhumu içimdən əsir alanlar,
Gör, neçə zamandı, toy- düyündədi.

Bizim haqqımızdı, udduq davanı,
Amma yarasını sağıltmaq olmur,
Sənə lənət olsun, şərin adamı,
Qaralan günləri ağartmaq olmur.

Hər şəhid bir evin qürur yeriyydi,
Sarıldı torpağın yaralarına.
Bayraq tək asdlar ucalıqları,
Neçə ucalığın sıralarına.

Torpaq müqəddəsdi, qədir bilənə,
Qədir bilənlər də elin mərdidi.
Qazinin canına çəkdiyi qəlpə,
Yolları kəsilmiş Vətən dərdidi.

Qalalar hünərdən qurulsun, gərək,
Dünyanın havası ayrı havadı.
Hər böyük zəfərin içinde qəm var,
Amma neynəyəsən, dava davadı.

Yaxşı tanımadıq, bu cavanları

Bəzən düz duymadıq bəzən yanıldığ,
Ayıra bilmədik, ağı qaradan.
Biz, bu cavanları yanlış tanıdıq,
Bizi bağlılaşın , ulu Yaradan.

Vətən ki, çağırıcı, şirə döndülər,
Yenilməz hünərdən dünya danışdı.
Elə məqamlarda pire döndülər,
Bu torpaq heç , bunu yaşamamışıdı.

Yağının keçilməz istehkamını,
İldirimlər kimi, yarib keçdilər.
Qara niyyətlərin qanlı camını,
Sındırıb keçdilər, qırıb keçdilər.

Şuşanı namərdin murdar əlindən,
Dirnaqla aldilar, dişlə aldilar.
Dağ boyda bir dərdi atıb belindən,
Tanrıının verdiyi güclə, aldilar.

Yaxşı tanımadıq bu, cavanları,
Onlardı , torpağın qeyreti, vari.
Şəhid balaların ruhuna qurban,
Gərək bağlılaşın, biz qocaları.

Bu qış

Havası könlümə deyil,
Üreyimə yağır, bu qış.
Kimse , hardasa üzüyür,
Kürəyimə yağır, bu qış.

Səngərlərdə göy uçular,
Qarında lale açılır.
Taleyimə don biçilir,
Gör, nəyimə yağır, bu qış.

Coşan damarların qan ağrısını.

Göylər böyümüşdü, başının üstə,
Torpaq bürünmüştü bayraq rənginə.
Zəfər mündələri çevrilmişdilər,
Payız göylərinin çərpələnginə.

Necə gəlmisdilər, ele getdilər,
Köçən durnaları görən oldumu?
Köçəri quşların son qatarına,
Namədən, filandan verən oldumu?

Dağların sükutu çıxmışdı əldən,
İtməşdi yuxusu, meşələrin də,
Adamlar bayraq tek dik gəzirdilər,
Qaynayan metropol köşələrində.

Davası gedirdi xeyirlə şərin,
Payızın bir üzü qəm kölgəliydi.
Şəhidlər sıraya düzülmüşdülər,
İlahi, torpağın gəlhagelydi.

Gəldi, aralığa soxuldu, yenə,
Düşmənin şər üzü dayağı gəldi.
Bu millət bilmirəm, kimə neynəyib?
Yenə qarşısına göz dağı gəldi.

Yağış vaxt tanıdı, qar vaxt tanıdı,
Göylər qarışdırıb, yolu kesmədi.
Dəli tək saçını yolan təbiət,
Günər tələssə də heç, teləsmədi.

Bir üzü kədərli, bir üzü gülər,
Yollardan yükünü yığıb, ötüsdü.
Bir addım özünə qayıtdı, Vətən,
Bu payız da belə tarixə düşdü.

Bağışla

Nə vaxtdı adına şeir yazmırıam,
Kəsmişdi yolumu Vətən, bağışla.
Hər gün hissərimə hakim kəsilən,
Hər gecə yuxumu kəsən, bağışla.

Duyğum savaşlara daşdı məni,
Yüz illik bir dərdin yaşıdı, məni,
İçimdə üreyim üzüdü, mənim,
Nə yadlar görmədi, nə sən, bağışla.

Günər yaşadım ki, ürək dağlayan,
A, eşqi sinəmdə söz-söz ağlayan,
Həsrəti canimdə yara bağlayan,
Həsrəti canıma əsən, bağışla.

Xərclədik gör necə- ömür deyəni,
İllər elimizdən aldı yügeni,
Çıxmasam yoluna, görməsəm səni,
A məndən əbədi "küsən", bağışla.

Bu yazın

Duruşundan baxırsan ki, qəm yağır,
Çiçək üzü öyümədi, bu yazın.
Sevənləri gözəlliyi öündə,
Öyilmədi, eyilmədi bu yazın.

Sinələrə qonamadığılıyle,
Daraqlandı küleklərin əliyle,
Qapıları ağaçdələn diliyle,
Döyülmədi, döyülmədi bu yazın.

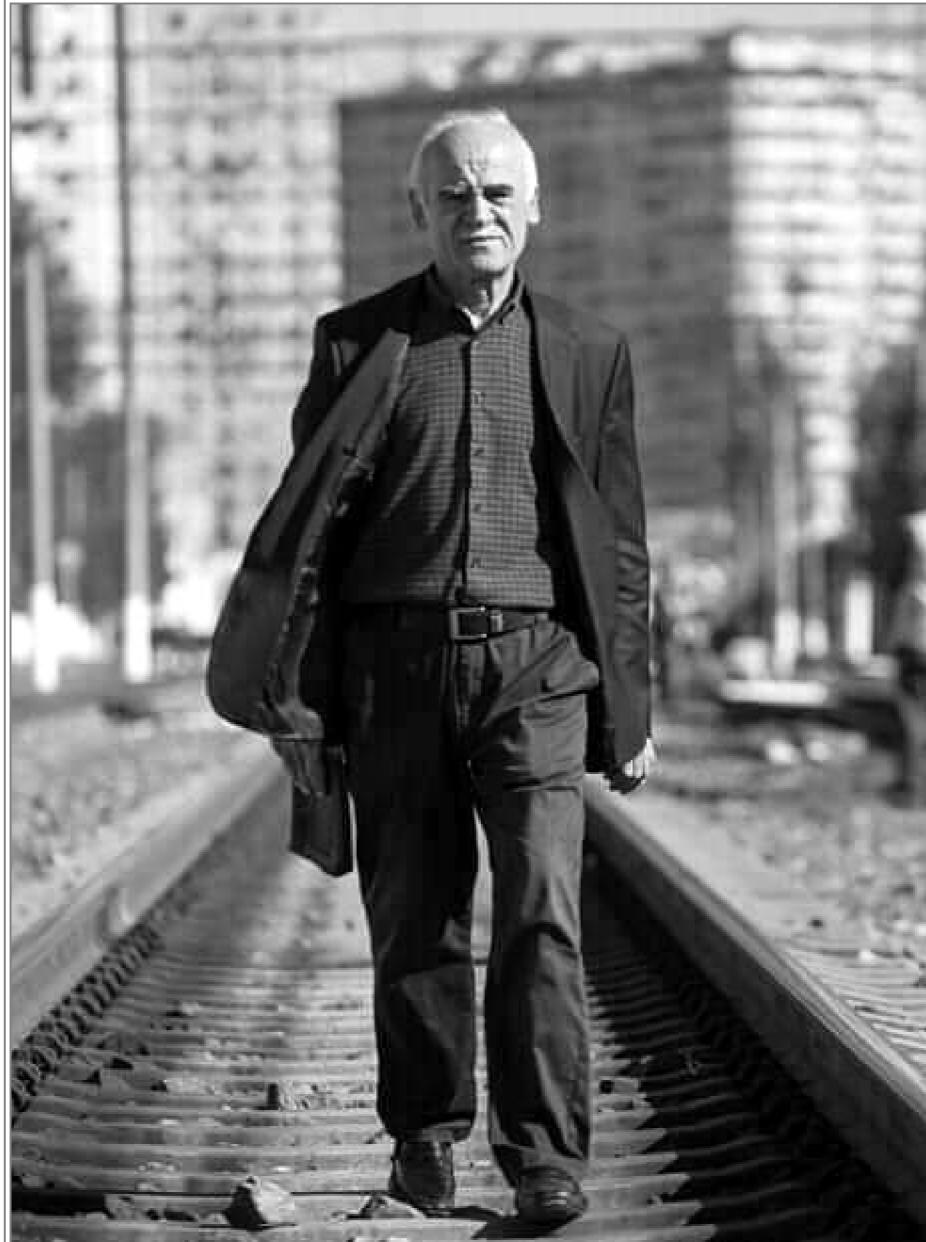
Min rəng aldı, təbiətin boyunca,
Günəş göydən buludları soyunca,
Yemlikləri, yarpızları doyunca,
Yeyilmədi, yeyilmədi bu yazın.

Dona düşüb zirvələrin belində,
Təlaşmı var, bulaqların dilində?
Çiçəkləri gözəllərin telində,
Düyülmədi, düyülmədi bu yazın.

Bənövşəsi kol dibində, mürgüdə,
Can çürüdür, həsrət adlı hörgüdə,
Qanqalına – barmaqları ürküdən,
Deyilmədi, deyilmədi bu yazın.

Nə haldadı, bal daşyan arısı,
Can üstündə bayatlı qarısı,
Heç olmazsa, sevgisinin yarısı,
Deyilmədi, deyilmədi bu yazın.

Bu payız da belə tarixə düşdü

Şəhid qardaşını yada vermedi,
Köksündə daşdı yaralı əsgər.
Belə doğmalığı tarix görmədi,
Savaşsız üzüdü, yaralı əsgər.

Sərhədlər içə çekilir,
Bir üzü köçə çekilir,
Yolları haça çekilir,
Əmeyimə yağır , bu qış.

Yağı duyamadı bu, nə həmlədi,
Hələ də suallar özündə qalıb.
Başqa planetdən geliblər, deyə,
Bütün yer üzünə hay- haray salıb.

Ruhum yadlaşır özümə,
Bu qəm nə,"gülür" üzümə?
Çoxdandı halal duzuma-
Çörəyimə yağır, bu qış.

Harin balalar tək, naz görməmişdi,
Kasıb böyümüşdü bizim igidər,
İçində sevgini qalalaşdırıb,
Vətən böyümüşdü, bizim igidər.

Bu payız da belə tarixə düşdü

Duymadıq, gəliş, gedisi noldu,
Günəri saralan yarpaq tək ucdu.
Bir üzündə sevinc, bir üzündə qəm,
Bu payız da belə tarixə düşdü.

Bilmədik, dağlarda necə çəkdilər,
Yaralı çiçəklər can ağrısını.
Duyan olmamışdı bəlkə də ,hələ ,

Səhifəni hazırladı: Emil Rasimoğlu